

Marin Gelu Bogdan

Diavolul și domnișoarele de companie

Cînd reușești, înseamnă că ai reușit. Cînd nu, o iei de la capăt. Restul e o farsă. Chestia nu îmi aparține. A spus-o un pictor. Manet. În schimb mi se potrivește de minune. La mai puțin de douăzecișipatru de ore de cînd am predat ultimul dosar m-am și trezit cadorisit cu un altul. Nu am timp de o grevă, de un protest adresat guvernului. De o viață, normală, de familie, ce să mai spun. Spre ciuda societăților caritabile și matrimoniale am evitat situația cu toate că din umbră sînt pîndit de o duzină de demoazele dornice de a încheia un contract solid cu mine. Și ca să vă fac să plîngeți de mila mea, vă spun că cea mai mare parte a oamenilor au o prea mare tihnă în existență. Avînd situații stabile, ei nu merg niciodată pînă la capătul puterilor, au liniștea pe care le-o oferă nevasta și copiii. N-aș vorbi niciodată cu dispreț de această fericire. Cred că este de datoria mea să mă lipsesc de toate acestea. Soarta mea pare să fie cea de a releva adevărul pe măsură ce-l descopăr. În această situație îi fac pe unii să-și piardă încrederea în mine, iar pe ceilalți să aibă curajul să și-o investească. Nu pot căpăta la reîncarnare decît trei aspecte: un prostănac vrednic de rîs, un apostol sau un înger. La urma urmei, un singur lucru e de făcut pentru a sluji adevărul : să pătimești pentru el, numai așa determini o renaștere. Durere.

O confuzie atît de îngrozitoare în gîndire cum e cea în care s-a împotmolit societatea noastră, confuzie care înghite totul, dar absolut totul, nu poate fi dinamitată decît cu forțe mari. E nevoie adică de martiri, ne de altceva... Luînd de bune ce afirma un filozof, trag concluzia că un om singur nu-și poate ajuta și nici salva contemporanii. Poate doar arăta că vor pieri. Durerea crește în intensitate.

În tragediile antichității destinul îl pizmuia pe individul însemnat. Cei neînsemnați viețuiau la adăpost de urmărirea lui. Totdeauna destinul l-a strivit pe erou. În cazanul contemporan opinia publicului joacă rolul destinului, negativ față de individ, dar numai față de cel ce iese în evidență. Individul neînsemnat își deapănă lanțul biologic în mulțime, în timp ce aceasta îl nivelează pe individul remarcabil. Mai puțin adînc zis, dar perfect real. În fond, viitorul este al celor bine încălțați.

Stări, neliniști, meditații, întrebări. Și toate se infiltrează, tenace, crispate aproape de ființa fiecăruia. Impulsul natural de asimilare.

Cînd unora, li se deschid atîtea orizonturi în care pot aduna saci de bani intervin eu cu arabescul calm și migălos al investigației, al cercetării adînci a resorturilor psihologice, senzoriale, sentimentale și creez oaze de adevăr în deșertul dezlănțuirilor. Justificarea : tot ce este viu este efemer și unui om îi revin treizecidemii de zile în care poate cocheta cu întîmplări mai rentabile sau mai puțin rentabile. Depinde de fiecare cîte trăiește pentru propria sa persoană. Vă și văd prăpădiți de o uimire furtunoasă.

Adopt greva japoneză și mă las transpus în noianul de societăți mixte, întreprinderi familiale, prăvălii de tot felul, baruri și locuri de pierzanie. O să vedeți de ce.

.....

Lunec ușor pe scaun și atac olfactivul cu duhul cafelei. Aprind calm un Number One Fine Virginia Blend. Reglez imaginea și citesc pe coperta dosarului: Cazul “Red & Red “. Înăuntru șase coli de hîrtie, mai precis cinci și jumătate. Două declarații ale unor cetățeni onorabili ai Imperiului Otoman și o jumătate de coală pe care șeful meu nu mi-a scris ceva despre admirația lui față de persoana mea, ci niște îndemnuri concrete la muncă: verifică cele relatate, constată..., comerț sau proxenetism..., concluzii, termen. Îmi recomand încă o cafea cu Virginia Blend cît cuprinde. Recitesc mai rar mîzgăliturile și înfig, preț de un sfert de oră, privirea în tencuiala înnegrită de fum. Abțineți-vă să respirați. Gîndesc. Și pentru ca să vă dovedesc că sînt un tip ordonat și sîrguincios schițez un plan cu sarcini preliminare precise. Apropo, știți cît costă un carnețel pe care îl chinui eu acum? Nu vă spun pentru că s-ar putea să dați buzna la sertarul cu medicamente. Am hotărît că e mult mai rentabil să-mi notez totul în memorie decît să cheltui atîția bani pe cîteva coli lipite cu aracet. Simandicoasa instituție la care lucrez își cheltuie fondurile pe lucruri mult mai importante, așa că nu pot emite pretenții. Deocamdată. Sper. Obosesc aparatul inventat de Graham Bell și chem subordonații. Trebuie să mănînce și ei o pîine. Nu vedeți că peste tot se vorbește de protecție socială. Distribui sarcini de le tai legătura cu familiile pe cel puțin două zile. V-ați prins că severitatea și precizia în distribuția sarcinilor sînt două atitudini care mă prind cel mai bine. După ce dau drumul copiilor să sburde gîndesc din nou. Silence, please!

.....

Relanti. Frână cu pedala apăsată ușor. Tai contactul. Succes privirea spre stînga. Bineînțeles, cu cap cu tot. Citesc. Red & Red. O expresie repetată de trei ori și tăiată în stiplex roșu. Niște becuri anima firma. Lumina roșie vă spune ceva? Grilaj cu arabescuri. Metalic. Două vitrine mari. Ușa de intrare. Push! Tipărit alb pe albastru. Dedesupt: Numai în \$ USA. Nu mă grăbesc cu concluziile. Vă sfătuiesc să procedați la fel și dumneavoastră. Caut țigările. Aprind. Mă afum puțin pe dinăuntru în timp ce trec la studiul faunei de pe trotuarul de vizavi. Încerc să descifrez dispunerea dughenei în corpul de clădire. Eventuale legături cu încăperile adiacente. E dificil de abordat o asemenea cercetare în situația pe care o trăim, în care aroganța dată de simțul proprietății asupra boccele cu monedă încearcă eludarea legii prin orice mijloace. Pricepeți că eu aplicînd sistemul psihologic al păduchelui, prin rezolvarea rapidă și corectă a tuturor cazurilor, ieșind mereu în frunte, trebuie să fiu o adevărată enciclopedie de matrapazlicuri de tot felul.

Puțină lume se oprește în fața vitrinelor. De fapt, cu greu zărești ceva printre gratii. Și mai puțini au curajul să deschidă ușa. Anunțul atîrnat la intrare păstrează curățenia prăvăliei.

Mă extrag din habitacul. Trîntesc ușa. Sînt un dur. Mai ales că am pe mine un ambalaj de vaqeros. V-am reletat mai devreme că nu prea are cine să mă îmbrace dimineața. Traversez. Push! Intru. Bună-ziuă! Se pare că vorbesc singur. Ați auzit vreun răspuns la interpelarea mea amicală și politicoasă? Nu se bulucește nimeni să facă dialog cu subsemnatul. Mai multe angajate decît clienți. Două sînt mai costelive. Celelalte patru au o anatomie apetisantă. Niște sîni suspendați la locul lor și anumite grupuri de mușchi care te fac să lași privirea slobodă și indiferentă la produsele unei economii ce nu a vrut să ne acorde clauza națiunii celei mai favorizate. Dacă n-aș fi ocupat de caz, parcă m-ar duce gîndul la declanșarea anumitor acțiuni de guerilă urbană. De aici drama omului care s-a trezit în situația de a fi pus să opteze fie pentru o frumusețe nepăsătoare, fie pentru o morală mutilată. Rup brutal legătura cu orice emoție răscolitoare. Mai consum cîțiva pași din resursele pe care le am. Din magazin, în interior accesul se face doar printr-o singură ușă pe care era lipit un PRIVATE. Caut. Caut un mîner de care să mă pot prinde în modul cel mai trainic posibil. Pătrunderea în intimitatea unei afaceri veroase nu este o îndeletnicire chiar atît de simplă. E interesantă expresia: cînd n-ai pantaloni, e inutil să ai bretele.

Pentru un polițist orice acțiune este creată pentru a-i pune întrebări. Deci, totul există, numai că trebuie descoperit. V-am ținut puțin de vorbă. Nu puteam să las să vă cuprindă plictiseala. Strămoșii noștri, care aveau o gândire rentabilă, spuneau că lingura mare și pasul rar scurtează viața, așa că...

Stimați telespectatori, întrerupem aici emisiunea! Motivul nu este reducerea de fonduri, ci lipsa de informații. Pe curînd și s-auzim de bine.

Două sandviciuri en passant. Cafea. Acum, de cînd cu emisiuni preluate mai mult prin satelit, sînteți lămuriți că în țările cu o democrație avansată cu materie cenușie, țigări, cafea și pistoale poți rezolva cazuri extrem de grele. Noi folosim aceleași articole și nu sîntem socotiți a face parte din Europa ci, doar din margine de nord-vest a Levantului. Voi reveni.

Douăsprezece treizeci. Mi-aștept copiii de la joacă. Fine Virginia Blend. Expediez cu multă aplicație rotocoale de fum în toată încăperea. Calculatorul funcționează. Colcăiala asta de început de veac XXI, prin pasivitate a facilitat cariera violenței. Omul care patrulează în această oază levantină a învățat că nu este suficient ca adevărul să fie de partea ta pentru ca acesta să se impună. Constați că, uneori, adevărul are nevoie de pumni. Consumînd puțină istorie, putem constata că civilizația asta spre care stăm cu ochii zgîiți toată ziua și toată noaptea, s-a creat mai mult prin violență. Drepturile omului. După ce s-au săturat să-și care pumni în cap unii altora, oamenii și-au inventat anumite drepturi. Și totul a pornit de la lege. Unii au inventat-o, iar alții s-au hotărît să nu o respecte. Primii au sărit la bătaie. Ceilalți, ca să nu fie bătuți prea tare, au inventat aceste drepturi. Ca polițist, constați cu neliniște, că dai cu osîrdie din aripioare între aceste două tabere. Cînd vrei să aplici legea primilor, îți arată că au fabricat-o în interesul dumnealor și îți trag în față zidul aroganței pe care citești cursul monetar internațional la zi. La subsolul paginii, un deget discret te orientează către cea de a doua categorie. Te lași în picaj către acești nenorociți ai soartei dar... Stupoare. Au început și ăștia să strîngă monedă. Piața liberă. După ce te scuipă, îți servesc o listă întreagă de mășcări, inevitabil adrenalina îți dă în clocot. Dai o palmă unuia să-și intre pe făgașul normal, iar el constată imediat că ai încălcat drepturile omului. Tragi imediat concluzia că, atît primii cît și cei din a doua categorie, sînt oameni, iar tu maimuță. Concluziile... Tranc. Se introduce în mediu inspectorul Stănescu. Sar în sus de bucurie. Îl instalez comod pe un

scaun. Mă agită în jurul unui ibric și-i torn o cafea mare ca să-i ajungă la o spovedanie, sper, plină de rezultate pozitive.

- Go, young man!

Red & Red, firmă de import-export . Autorizație numărul... . Proprietari sînt Pep Doșmăneanu și Ahmet Hassan. Suprafață închiriată 120 metri pătrați. Desface produse numai pe monedă americană. Capital inițial 20.000 USD. După aproape nouă luni de funcționare, din mișcările valorice pe care le-a făcut, rezultă că afacerile nu strălucesc. La prima vedere, cei doi și personalul pe care îl au, abia își duc existența. Informațiile curg în cantități mari și ordonate. Formează un tapet clar și plin de lucruri interesante.

Trec peste amănunte inutile. Mă enervez brusc. Risc să-mi crească presiunea la cazane. Cine dracu` i-a adus pe cei doi turci să facă o asemenea sesizare? După ce că se ocupă prin zonă cu fel de fel de afaceri destul de necurate le mai arde și de femei. Sînt excrocați la preț și fuga la poliție să plîngă pe umărul cuiva. Supărarea lor este cauzată de faptul că au plătit un preț mult mai mare decît tariful ce se practică la ei acasă. Au impresia că aici este țara nimănui. Baiazid storcea un imperiu ca să-și poată plăti femeile. A crescut prețul la carne.

Sînt din ce în ce mai nervos. Ca să pot să mă lămuresc ce-i cu acesată firmă trebuie să pătrund puternic în intimitatea ei. Nu pot să debarc la ușa lor, scot aprobarea de percheziție și rezolv treaba. Pot înregistra un chix de să nu-mi revin ani de zile. Activitățile astea cu femei nu se practică la suprafață și ca să dovedești ceva îți trebuie un flagrant, o probă clară, care să nu poată fi atacată de cei în cauză. În ziua de astăzi banii pot întoarce pe dos toată lumea. Mai ales că în glorioasa perioadă pe care o trăim legile sînt doar pentru cei ce posedă o mare cantitate de bun simț. Cad într-un vas cu ceva neclar. Sper că nu gîndiți prostii. Nu mă uit nici la ceas, nici la subordonatul Stănescu, care ar vrea să spună ceva dar, i-am dat de înțeles că sînt departe și nu-i recepționez mesajul. Ba, mai mult, ca să fiu singur și să macin un plan ca lumea, îi spun:

- Junior, trap după Paraschiv (inspectorul Paraschiv, alt subordonat de al meu) și îmi scoateți fișe, portrete vorbite și desenate, date de tot felul, antecedente asupra lighioanelor care se învîrt pe lîngă firma asta. Presimt că toți sînt de o onestitate evidentă, iar noi sîntem cei care dorim să le tulburăm existența pașnică. Mîine dimineață la opt sînteți la șezătoare, cu mine, aici.

- Am înțeles, șefu`! Să trăiți!

- Las` că trăiesc eu.

Cum dracu` să trăiești în stilul ăsta. O masă caldă la timp nu, o distracție, o gagicuță. Ce, eu nu sînt om? Aveți dreptate, sînt polițist. Înainte de a-mi da duhul o să fiu transferat într-un borcan cu formol și depus la Muzeul Antipa. Or să vină cei de la Academia de poliție și or să studieze omul care a mîncat în viața lui cîteva milioane de sandviciuri, treizeci de ciorbe, s-a întîlnit cu femeile numai în poze și, în general, a dus o viață de cîine fugărit de la un caz la altul. Cinste lui! Aiurită rău gîndirea.

Nu-mi mai torn nicio cafea. Încep de-acum să am impresia că materia mea cenușie se irosește de pomană. Nu că mi-ar prisosi. Viața publică, tulburarea bruscă și incoerentă, știrile, lozincile, crizele misterioase și formulările ireale dizolvă legătura logică în toți, în afara celor mai rezistente minți, și chiar în cazul acestora nu poate fi întotdeauna certitudine clară că rezistența poate duce cîndva la un rezultat pozitiv.

Gangsterii ăștia care sînt o rușine pentru civilizație. I-am nenorocit prin această exprimare. Și cînd te gîndești că omul este singurul animal care roșește. Sau care ar trebui să roșească.

Trebuie să găsesc o posibilitate să scotocesc prin prăvălia asta fără să mă desconsfir. Răscolesc după o idee. Luați în calcul o pauză lungă cam cît preparați și beți o cafea veritabilă. Apoi, vă închipuiți că am găsit ideea. Și așa este.

Ridic receptorul și formez 33... .

- Sărut mîna! Cu Petrică, de la redacția de Actualități, vă rog!

Rare sînt cazurile cînd legăturile telefonice funcționează atît de rapid și de precis.

- Da, vă rog!

- Bătrîne, Mandache te deranjează.

- Gata, prietene, te înregistrez!

- Peste o jumătate de oră trec pe la tine. Te iau și mergem să facem un reportaj trăznet! Îți explic cînd ne vedem. Adio!

- Te aștept!

Dacă i-aș raporta șefului meu că folosesc metode neortodoxe mi-ar încreți părul instantaneu. Dacă i-aș spune că nu am o soluție să intru în cuibul pe care mi l-a indicat rezultatul ar fi același. Așa că... Doamne-ajută!

Zi de primăvară, de dimineață pînă-n seară. Noi sîntem la orele patrusprezece. Echipa televiziunii coboară în fața firmei Red & Red. Petrică îmi indică modalitatea să trag niște cadre exterioare. Eu depun zel în timp ce cîteva babe se pregătesc să ne exprime părerea lor despre privatizare și cum că nu se găsește brînză proaspătă de vaci. S-a obișnuit românul cu videocamera ca romi schneider cu scînteia. Noi, indiferenți și reci, pătrundem în shop.

- Bună ziua! Bună ziua! Petrică la înaintare explică gazdelor din interior că sîntem o echipă a televiziunii, de la redacția economică și pregătim un material despre privatizare și caracteristicile ei. Avînt și economie de piață. În concluzie, vrem să purtăm un dialog constructiv cu patronul firmei pentru a constata greutățile cu care se confruntă la momentul actual.

Gazelele cuplează automat inimile la unasutăoptzeci bătăi pe minut, căutînd îngrijorate oglinzile și trusele de pictură. Eu cu camera pe umăr în poziție de start.

O ființă suavă se arată amabilă și aleargă să-și cheme patronul. Aleargă... e o exprimare eufemistică. Știți cum e cînd împrumuți ondulațiile anumitor părți ale trupului fluidului care ne înconjoară. Mai ales că avem și mari specialiști în mecanica fluidelor. Vă las să urmăriți cu ochii minții această alergare... . Personajul apare din spatele ușii cu eticheta PRIVATE. Era singurul loc de unde putea apare. Saluturi. Amabilități. Ne strîngem mîinile. Deocamdată nu ne putem strînge altceva. Recomandări. Petrică reia textul de mai înainte, plus metafore, comparații, descrieri. Amfitrionul se moaie într-un zîmbet oarecare. Ne invită, politicos, să-l urmăim în biroul dumnealui. Eu cu camera la picior învîrt ochii în cap ca și cum aș înregistra imagini pentru două emisiuni.

Nu vă fac nicio descriere pentru că ați deveni pe loc invidioși și veți fi toți împotriva privatizării. O aromă de american blend ne învăluie. Cred că așa încep poveștile cu o mie și una de perversități. Ne lasă preț de cîteva secunde singuri și dă indicații pentru ca protocolul să-și urmeze cursul normal.

Mi se pare foarte curios că acest domn distins, îmbrăcat comme il faut, vag solemn, vag timid, vag absent a provocat toată această mascaradă. Dă impresia unui înalt funcționar, iubitor de conversații subțiri și ceremonioase, în care

nimeni nu trebuie să ridice vocea și totul se desfășoară după un tipic inviolabil. Un om cu o asemenea privire nu poate dori să se arunce într-un tapaj de proporții și nu e făcut pentru lupte de guerilă. Și, în măsura în care fizionomiile nu înșeală, n-are deloc gustul provocărilor, tentația insurgenței. Prima impresie. Vom vedea, zise orbul.

În intimitatea noastră pătrunde una din lucrătoarele cu toate cele ale protocolului. Exact cum am spus. Cu toate cele... Țigări, cafele, whisky și niște forme apetisante puse în evidență de un echipament ce mai mult o dezbrăca decît să o protejeze împotriva anumitor huligani care, cum văd o femeie mai bine dotată, sar pe ea imediat. Constat că se găsește într-un mare pericol. Îmi place Paradisul din cauza climatului. Numai că, din păcate, va trebui totuși să prefer Infernul din cauza societății mult mai agreabile pe care o voi găsi acolo. Pentru Armata Salvării nu sînt indicate aceste panseuri. Dumnezeu să-i ajute să nu le citească!

Trecem la discuții. Eu mă păstrez cît mai nesemnificativ. Petrică pătrunde în amănunte. Greutăți. Probleme. Cum e legislația? Lasă ea inițiativa particularului? Partenerul străin. Nu este prezent? Nu. Este după marfă. Cumpără lumea? Cumpără. Îi spune că vrea să facă un clip de vreo zece minute. Întinderea emisiunii nu-i permite mai mult. Este de acord. Stabilim detaliile, întrebările, răspunsurile. Trec la treabă. Dau o raită prin magazin. Camera pe umăr. Marfa expusă. Etichete. Le arăt fetelor cum să pară cît mai naturale. Le sfătuiesc să zîmbească. Prind și niște unghiuri mai deochiate. Terminăm în magazin. Ne mai invită la un rest de protocol. Eu rămîn cu camera pe umăr și trag imagine în continuare. Prăvălia este mai mare în culisele ei decît ceea ce se vede. În afară de biroul patronului, pe același hol, mai există încă șapte uși. Toate frumos vopsite, curate. Trag un plan cu ele. Încăperea proprietarului este separată de celelalte. În rest, trei față în față cu alte trei. În capătul holului o alta. Las camera și insinuez că aș avea nevoie de un water-closet. Holul are mai mult de douăzeci de pași lungime. Patronul mă oprește și îmi deschide o ușă. Înăuntru o garsonieră amenajată cu foarte mult bun gust. Pe lîngă gust mai avea și aparatura necesară unui trai confortabil. Rezolv problema. Cînd revin îl întreb dacă dumnealui locuiește în acea încăpere. Nu. Este o încăpere în care stă noaptea cel care rămîne să păzească magazinul. După care urmează o expunere

de motive privind creșterea numărului de spargeră asupra magazinelor particulare.

Conexiunile mele nervoase se pun pe treabă. Dacă și celelalte uși ascund asemenea surprize înseamnă că sînt direct proporționale cu gazele care se găsesc în stabulație liberă prin magazin.

- Înseamnă că mai aveți o ieșire de serviciu, supralicitez eu.

- Da. Absolut necesară. Aprovizionare cu marfă, evacuare în caz de incendiu.

De l-ar auzi pompierii l-ar scoate în față ca exemplu pozitiv. Îi mulțumesc în gînd pentru explicațiile primite și pentru faptul că mi-a dat și soluția pentru rezolvarea cazului. Fac semn lui Petrică să-i ceară numărul de telefon ca să-l putem anunța cînd va apare pe post. Gata, gata să-mi strice imaginea. Se redresează din uimire și comite gestul. Mai basculă o licoare cît mai dry și ne strîngem catrafusele.

- Bună ziua! Bună ziua!

Zîmbesc mefistofelic în peisaj. Ieșim în stradă. En route, mon cher! Nu pierd un minut cu circulația și urc mașina pe trotuar. Prietenul meu dă să scoată sunete a mirare.

- Petrică,tată, ai fost fenomenal. Vino, să te îmbrățișez. Nu-l las să se dezmeticească și îi acord pe loc cîteva pupături pline de afecțiune.

- Ori vrei să mă ceri în căsătorie? Mă tem că nu o să fie de acord mămica mea.

- Am să încerc să o conving. Hai să serbăm evenimentul!

Oprisem la sediul unui partid bine înfipt în politica modernă și contemporană care avea un bar deschis NON STOP.

- Petrică, în acest loc de pierzanie vreau să mă răscumpăr față de tine pentru serviciile prestate în favoarea mea. Ești un adevărat prieten.

- Simt cum mi se moaie ligamentele. Abia aștept să mă așez pe un scaun. Dacă mai fabrici asemenea expresii voi începe să plîng cu sughițuri de-o să salte haina pe mine ca la friguri galbene.

Copii, vă las! Cînd un polițist își propune să trăiască și el ca toți ceilalți e bine să nu-l vadă lumea.

Dimineata începe cu ritualul obișnuit. Cafea, țigări, consultarea notițelor acumulate și ordonarea gândurilor. Informarea șefului e ceva ce nu trebuie uitat. Cu subordonații alături, prezint caseta realizată în ziua precedentă. O reluăm de câteva ori cu măcinarea câtorva variante. Primesc aprobarea pentru una din ele. Stabilim detaliile și pornim cu toții la treabă.

Inspectorul Paraschiv cu un agent, într-o dubă cât mai colorată, se va posta vizavi de magazin și, cu o cameră de luat vederi, va înregistra persoanele care intră și ies. Mai ales pe cele însoțite de personalul firmei.

Stănescu va supraveghea ușa din interiorul blocului. Coordonarea se va face prin radio. Eu voi fi prin zonă cu alți doi agenți, pentru orice eventualitate.

Dacă avem noroc, în seara zilei putem realiza flagrantul. Nu ne putem permite stagnări de producție. Borfașii de toate tipurile și de toate națiile atentează la tînăra noastră democrație. La bofași înainte, la plăcinte... mai vedem noi!

Conform declarațiilor celor doi spahii otomani, cînd au fost aruncați pe pajiștea presărată cu cadîne, au intrat în magazin pe ușa din față, înainte de ora închiderii și au ieșit pe o alta către dimineată. Datorită faptului că la acea oră erau tîmpiți de alcool nu s-a putut face nicio recunoaștere utilă. Otomani. Ce poți spune?

Din pictură îmi lipsea libanezul. De la punctul de frontieră Giurgiu mi-sa comunicat că Ahmet Hassan a părăsit țara acum șase zile. Delicată treabă. Era bine dacă îi puteam prinde pe amîndoi odată. Dar, vom vedea.

Ziua a decurs într-o încordare maximă. Eram cu toată echipa dispusă într-un perimetru de cinci sute pe cinci sute de metri. O să vă întrebați de ce? La două sute de metri de firma în cauză își căsca vitrinele Salonul turcesc, loc în care se puteau produce o mie și una de nebunii. Prin supravegherea atentă a celor șase fete și a patronului lor am ajuns, vrînd, nevrînd, să realizez o legătură directă între două chestii privatizate. Cum?

În zece ore de cînd am luat în colimator magazinul, am constatat: Pep Doșmăneanu a părăsit oficiul privat de trei ori și de fiecare dată a pătruns în beciurile locului rău famat amintit mai sus. Cu un subordonat pe urmele lui, am aflat că are o singură masă pe care o ocupă și de fiecare dată a luat legătura cu proprietarul barului, Costică Moroi. Gazelele, împerecheate două cîte două, au parcurs de două ori același itinerariu. Au folosit aceeași masă. Nu alt itinerariu.

Nu altă ieșire în oraș. Bag de seamă că duc o viață cam sărăcăcioasă în evenimente. Ați spune dumneavoastră. Dar...

Periodic am testat prezența în magazin a angajatelor. Niciodată nu au fost mai mult de două în același timp. Probabil că în ziua precedentă s-au bucurat de săptămîna de lucru redusă. Relache.

Dacă nu eram polițist și pus pe treabă, poate era mai greu să fac vreo legătură între aceste aspecte și ceea ce mă așteptam să se întîmple. Lancea gîndirii polițiste pătrunde pînă în miezul problemei. Adînc rău.

Mă fac luntre și punte și suplimentez echipa cu încă doi oameni cu o altă cameră de luat vederi. Pe asta am pus-o să-mi prindă clienții care ieșeau de la Salonul turcesc și intrau în magazin sau în scara blocului cu pricina. Acest lucru se putea întîmpla oricînd, dar eu nu puteam acționa decît după ora închiderii la Red & Red. Sper să am noroc. Pe dumneavoastră nu vă întreb ce doriți să am.

După cum constatați, viața polițistului e împărțită numai pe lîngă locuri deocheate. Toată ziua se uită după femei, în schimb le atinge cînd dă Dumnezeu. Și cum Dumnezeu nu poate fi găsit la domiciliu... Polițistul continuă să consume sandviciuri din belșug. Cafeaua o bea cu kilogramele, din termos. Țigările le arde precum un godin bine alimentat. Ce mai, viață vioaie. În ritmul acesta, ar trebui să aibă pe cineva să-i rezerve din timp un loc la Străulești III. Știți ce zice un proverb franțuzesc? Viața este o procesiune lungă, așa că e bine să-ți cruți lumînarea. Vă rog, să trimiteți în scris, răspunsurile dumneavoastră pe adresa redacției de Actualități.

Stimați telespectatori, ne apropiem de momentul de maximă intensitate a evenimentului zilei, cînd poliția se va opune pe față unei anumite privatizări. Dacă citiți Monitorul Oficial, undeva la subsolul paginii, veți vedea că prostituția este printre activitățile interzise a fi practicate în tînăra, dar vai, atît de fragila noastră democrație. Deci, trebuie să ne opunem cu osîrdie de a se profita de moliciunea trîndavă, lascivă și rudimentară (aș!) a trupului, mai ales cînd acest lucru se face numai contra monedă ecologistă (a se citi verde). Credeți că George Washington se înroșește cînd este martor la asemenea întruniri? Vă povesteam ceva despre greci. Pentru ei frumusețea însăși este morală. Ulterior, frumusețea și morala s-au despărțit. S-a constatat că este frumos să privești un model plîpînd întins pe un cearceaf dar, e mult mai plăcut să-i administrezi și o

prelucrare mecanică, ulterior. Uitați, cu ce tip de privatizare lupt eu acum! Pe vremea cînd fizicianul din Siracuză umbla pe la băile publice, nota în manuscrisele sale: ... cînd s-a dezbrăcat a lăsat să se vadă o vestală impură, de o calmă nerușinare; incendiul aprins fără voie, purifică, fertilizează și pustiește... Cîtă indignare... Și cît de tare striga venerabilul EVRIKA după aceste constatări.

Eu vă țin de vorbă, iar dumneavoastră așteptați cu sufletul la gură derularea evenimentelor. Nu-i nimic. În acest răstimp, agentul Damaschin lucrează. Vă pregătește un album cu fotografii. Cine cu cine a vorbit, cum au pășit pe stradă, cum au intrat în magazin, cum au ieșit, unii, că alții n-au mai ieșit. Ce mai, tevatură mare. Ora închiderii. Singurul care părăsește magazinul este însuși patronul. Închide ușa de la intrare. Și grilajul. Și ce credeți că face? Intră cu nonșalanță în scara blocului. Inspectorul Stănescu mă anunță că a intrat în magazin prin ușa din spate. Nonșalanță? Sfidare? Ori i se pare că desfășoară activități atît de cinstite încît nu e posibil ca cineva să se ocupe îndeaproape de existența dumnealui? Se pare că legile nu sînt făcute pentru toți muritorii.

Am primit un mandat de percheziție semnat și parafat. Șeful meu iubitor și tandru, se găsește lîngă mine. Grijuliu, nu mă lasă să greșesc. Fumez cu durere o ultimă țigară, înainte de a începe. După aceea vor fi mai multe. Start!

Ies din mașină și cobor scările în beciul unde se fertilizau plăcerile, la Salonul turcesc. Caut patronul. Sînt condus la domnul Costică Moroi. Chiar în biroul dumnealui. Îi arăt cine sînt și încep.

- Cunoașteți, cumva din întîmplare, pe proprietarul firmei Red & Red, de vizavi de dumneavoastră?

Un bec îi pîlpîie ușor dar nu vrea să dea lumina în exterior. Suplimentez.

- O patrulă de-a noastră este în fața ușii magazinului. Au descoperit o cutie cu un posibil material exploziv lipită de grilaj și trebuie să umblăm cu prudență, nu cumva să se întîmple o nenorocire. Mimez durerea. Plusez amintindu-i de extinderea terorismului legat de persoane arabe, libaneze și alte mizerii de genul acesta.

Se accelerează și e rîndul lui să mimeze că ar putea afla ceva. Îl rog să facă tot efortul. Își cere scuze și se duce să afle, chipurile, numărul de telefon. Se întoarce în viteză, puțin transpirat. Cîntărește peste un qintal.

- Am găsit! Și în timp ce-și introduce caltaboșul în discul telefonului sesizez o agitație ce-i ciufulește liniștea interioară.

- Alo, domnu` Doșmăneanu, Costică sînt! Îi explică toată bazaconia cu invitația expresă de a veni să deschidă ca să se poată opera în liniște în interesul propriului magazin. Mă cere pe mine la telefon. Mă recomand repede și agitate. Îi explic că e cazul de minute pentru a evita o eventuală explozie. Promite să vină imediat. Simt o ușoară relaxare și bifez punctul unu. Hipopotamul de un qintal se invită să asiste. Îl rog, însă, să fie discret. Să nu agită spiritele.

În fața magazinului patru oameni se agitau cu o lanternă. Din scara blocului apare și proprietarul. Cînd ne întîlnim, instinctul îi spune că a luat plasă. Îi arăt ordinul de percheziție și-l invite să predea cheile. Îi atrag atenția să nu facă scandal căci strică bunătate de firmă.

Pătrundem în liniște și cu viteză. Cînd deschidem și ușa cu PRIVATE în capătul celălalt al holului tocmai se exersa evacuarea în caz de incendiu. Inspectorul Stănescu conducea acțiunea. Și nu era de la pompieri. Îi cupla doi cite doi. Paraschiv le cînta melodia cu duba.

Neavînd timp să facă duș, i-am trecut pe toți pe la laboratorul de medicină legală. Probele biologice mi-au permis să refac împerecherile ca să știu cine cu cine dansează.

În acel loc de pierzanie s-a pierdut încă o noapte întreagă. Băieții au pozat puternic. I-au tras și un inventar mai tîrziu. S-a constatat că se vindea numai pe \$ USA. Clienții nu erau decît strangers plasați de la barul de vizavi. Trăiască privatizarea. Hipopotamul, după ce a asistat la tragedia vecinului său, a fost invitat să ocupe un loc în dubă. Inițial ca martor. Ulterior ca inculpat. Acest specimen și cu doi ospătari de-ai lui, prezentau marfa la prima vizionare pe timpul cît “fetele” serveau masa. Stabileau detaliile, parola și peșcheșul ce le revenea. Bașca zece la sută din ce se achita dincolo. La firma cu lumină roșie prețurile se percepeau în funcție de meniurile servite. Au declarat că nu lucrau decît trei zile pe săptămînă. Celelalte patru erau dedicate întreținerilor tehnice sau lucrului pe cont propriu.

Dacă citiți Codul penal veți constata că pedepsele sînt simbolice. Deh? Drepturile omului! După cum spunea un filozof, al cărui nume îmi scapă, desfătarea este de moment; prin forța lucrurilor pare superficială, frivolă,

deoarece se oprește la aventura clipei. Allah să vă aibă în pază! Eu aștept libanezul să-mi trimită vești de la punctul de trecere Giurgiu.